

EINDELIIK VOLWASSEN

Als tienermeisje wist ze hoe het zat: word je professioneel fluitist, dan stap je over van zilver naar goud. Volgens Emily Beynon had zich in haar meisjesbrein een duidelijk sprookje genesteld: later als ze groot was, zou ze een gouden fluit bespelen. Maar door de jaren heen probeerde ze verschillende gouden fluiten en vervaagde de fantasie.

Emily: 'Ik vond nooit de klank die paste bij mijn spel, een beetje teleurstellend, maar ik was gelukkig met mijn zilveren fluit en ging niet verder op zoek.' Toch kwam er een op haar pad, die ze inmiddels met hulp van de Stichting Donateurs in haar bezit heeft.

Emily vertelt: 'Tijdens de tournee in 2013 naar Australië moest ik met mijn zilveren fluit naar een fluitatelier in Sydney. De eigenaar die ik een beetje ken, kwam met een gouden fluit aanzetten.

"Nu je hier toch bent, Emily, moet je deze fluit proberen."

"Heel lief, maar dat hoeft niet."

"Jawel, Emily, deze moet je echt even proberen."

"Nee, echt niet: een gouden fluit en ik, dat is geen combinatie, dat werkt gewoon niet."

"Emily! Pro-be-ren!"

Ik probeerde hem, een Haynes, en voor het eerst in mijn leven hoorde ik mijzelf een gouden fluit bespelen waarin ik mijn eigen stem herkende. Ben ik al die jaren gek geweest? vroeg ik me af.'

Het voelde goed en ook na de tournee bleef de fluit in haar hoofd rondzingen. Tijdens verschillende gelegenheden in de volgende periode testte Emily hetzelfde type instrument. De Europese Haynes-dealer kwam te weten dat ze gouden fluiten uitprobeerde, hij reisde af naar Amsterdam en legde haar een mooi instrument voor. 'Ik vond hem meteen prachtig, maar er miste nog iets. Dat lag aan het kopstuk. Misschien is het vergelijkbaar met een strijker die een strijkstok beoordeelt in combinatie met zijn viool.'

In december 2015, op een fluitcongres, kwam alles bij elkaar. Emily speelde op de gouden Haynes met een ander kopstuk. 'Dit is hem, deze zou ik willen hebben!' wist ze. Dat betekende dat er veel geld nodig was en natuurlijk dat ze moest ervaren of de fluit in het orkest zou passen. Allebei de hobbels zijn inmiddels genomen. Emily: 'Ik ben superblij dat de Stichting mij hierin heeft gesteund en dat er een particuliere donateur bereid was haar schenking hiervoor te bestemmen. Ook mijn collega's zijn blij, iedereen vindt het een prachtig instrument.'

Wat maakt deze fluit zo bijzonder voor Emily? Ze vertelt: 'Hij heeft een ronde, warme klank, met heel veel kleurmogelijkheden. De toon is flexibel, en de intonatie is heel stabiel – ik had niet door dat ik op mijn oude fluit zoveel compenseerde om zuiver te zijn. Hij mengt mooi in de groep en straalt als het solistisch moet zijn. Ik hoor een extra diepte die ontbrak bij mijn andere fluit, terwijl ik nooit gemerkt heb dat die miste.'

'Je komt in kamers waarvan je het bestaan niet kende'

In de eerste weken dat Emily de fluit probeerde, speelde het orkest meteen werken met grote fluitsolo's. Debussy - *Prélude à l'après-midi d'un faune* en *Petroesjka* van Stravinsky. Emily was blij met de reacties uit het orkest. 'De houtgroep was op de hoogte en hoorde natuurlijk het verschil', vertelt ze, 'maar veel andere orkestleden wisten niet dat ik van instrument was gewisseld. Na afloop kwamen een paar collega's naar me toe: "Wauw! Jij speelde wel bijzonder geïnspireerd vanavond."

Emily probeert haar ervaring te verwoorden: 'Als ik op deze fluit speel, nodigt het meteen uit. Het is zoals zoeken in een nieuw huis, je komt in andere kamers waarvan je het bestaan niet kende, op zoek naar verschillende kleuren en karakters. Maar het blijft gek als je een nieuw instrument probeert, iemand anders kan er wel even op spelen, zodat je kunt luisteren vanuit de zaal, maar je hoort nooit hoe jij zelf klinkt vanaf daar.

Gelukkig krijg ik goede berichten uit de zaal. Mijn fluitcollega's vinden het prettig en ik voel me fijn; we zijn nu een complete gouden fluitsectie en ik ben eindelijk volwassen!'